

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci žalobce: **L. K.**, státní příslušník x, bytem x, zastoupený Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Helénská 4, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2015, č. j. OAM-594/ZA-ZA05-K08-2014,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Ustanovenému zástupci žalobce, advokátovi Mgr. Bc. Filipu Schmidtovi, LL. M., se přiznává odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování v částce celkem 8.228,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví, kterým bylo rozhodnuto tak, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

Toto rozhodnutí žalobce napadá žalobou, v níž namítá porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem k okolnostem případu, v souvislosti s § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona o azylu, a navrhuje, aby toto rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

V následném doplnění žalobce brojí proti neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Má za to, že vzhledem k bezpečnostní situaci v zemi jeho původu jsou naplněny důvody pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, neboť na Ukrajině dochází k vnitřnímu ozbrojenému konfliktu. Žalobce dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 24. 7. 2013, č. j. 6 Azs 15/2013-37, ze kterého vyplývá, že v případě posuzování, zda jsou splněny důvody pro udělení doplňkové ochrany, je třeba vycházet z aktuální situace v zemi původu žadatele. Žalovaný však při vyhodnocování situace žalobce vycházel ze zastaralých a neaktuálních zpráv. Žalobce například nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že na území Ukrajiny je relativní klid a od 5. 8. 2014 zde trvá příměří, neboť tento pokus o uzavření příměří stejně jako bezpečet dalších selhal. Dále žalobce brojí proti užití zprávy Organizace pro bezpečnost a spolupráci v Evropě ze dne 23. 4. 2014, jež vzhledem ke svému stáří nemůže reflektovat aktuální bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce. Zároveň v zemi původu žalobce došlo k dalšímu vývoji, jenž může odůvodňovat udělení doplňkové ochrany. K tomu žalobce odkazuje na rozsudek NSS ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82, ve kterém NSS definoval test „reálného nebezpečí“. K doložení současné situace na Ukrajině žalobce odkazuje na zprávy Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie a USA, světových medií a lidskoprávních organizací svědčící o nepředvídatelné situaci v regionu. Dle žalobcova názoru již boje na Ukrajině svou intenzitou dosahují občanské války.

Žalobce má za rozporné tvrzení žalovaného, který v žalobou napadeném rozhodnutí nejprve dovodil, že na Ukrajině neprobíhá žádný vnitřní ozbrojený konflikt a následně argumentoval tím, že nepředpokládá rozšíření konfliktu na Ukrajině ze dvou částí státu do těch ostatních. Poukazuje na rozhodnutí švédského Odvolacího soudu pro migraci ze dne 6. 10. 2009, sp. zn. UM8628-08, který ve svém rozhodnutí dospěl k názoru, že je možné, aby byl ozbrojený konflikt jen na části území státu.

Žalobce dále nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že se konflikt nedotýká Oděsy, kde bydlí rodina žalobce. V poslední době došlo v Oděse k několika bombovým útokům zaměřeným proti podporovatelům proukrajinské vlády. Podle žalobce není možné s jistotou tvrdit, že tyto útoky již ustaly a nebudou se v budoucnu opakovat. Oděsa je dlouhodobě zasažena nepokoji, podle zprávy z května 2014 zde při střetech mezi proukrajinskými a proruskými přívrženci došlo k zabití nejméně 42 lidí.

Přestože je žalobce ukrajinským občanem, je ruské národnosti. Obává se, že v případě nuceného návratu do země původu bude vystaven nenávisti a diskriminaci ze strany občanů ukrajinské národnosti. Na Ukrajině k těmto situacím reálně dochází, k čemuž žalobce odkazuje na výše zmíněné zprávy Ministerstva zahraničních věcí Velké Británie a USA, světových médií a lidskoprávních organizací.

Žalobce dále poukázal na fakt, že v případě nuceného návratu na Ukrajinu bude podroben nucenému odvodu na základě všeobecné branné povinnosti. Žalobce se však ozbrojeného konfliktu účastnit nechce, jelikož je to proti jeho přesvědčení a rovněž se bojí o svůj život.

Žalobce dále namítá nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, jež spatřuje v neoznačení rozhodnutí datem vydání. Není tak splněna jedna z nutných náležitostí dle ustanovení § 69 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Tato skutečnost žalobci, dle jeho vlastních slov, ztěžuje postavení při identifikaci rozhodnutí pro následné řízení. K tomu žalobce odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 3. 2010, č. j. 8 Ca 272/2008-49.

Žalobce závěrem uvádí, že si v České republice vytvořil silné osobní a sociální zázemí. Jeho návratem do země původu by došlo k silnému narušení jeho osobního života. Případný návrat do země původu by pro něj znamenal psychické příkoří. Proti žalobci nikdy nebylo a ani v současné době není vedeno trestní stíhání.

Žalovaný popírá oprávněnost podané žaloby. Trvá na tom, že vycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Za tímto účelem vedl s žalobcem pohovor, o kterém byl sepsán protokol, jehož obsah žalobce potvrdil svým podpisem. S podklady rozhodnutí byl žalobce seznámen a neměl vůči nim žádných námitek. Žalovaný dále uvedl, že na poskytnutí humanitárního azylu není právní nárok.

Žalovaný rovněž trvá na svém závěru, že žalobci v případě návratu do země původu nehrozí vážná újma dle ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, neboť v žalobcově případě konflikt probíhající na Ukrajině nenaplnuje definici mezinárodního nebo vnitrostátního ozbrojeného konfliktu (viz závěry rozsudku NSS ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 – 68). Svě rozhodnutí proto žalovaný nepovažuje za vnitřně rozporné, neboť je třeba rozlišovat vnitřní ozbrojený konflikt a ozbrojené střety ukrajinských bezpečnostních složek a proruských separatistů, které probíhají ve dvou z 24 administrativních oblastí Ukrajiny a jejichž existenci žalovaný nepopíral. K témuž závěru ostatně dospěl také NSS ve svém rozsudku ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014-2, který dodal, že pokud konflikt nemá charakter tzv. totálního konfliktu, musí žadatel prokázat dostatečnou míru individualizace mající za následek nutnost učinit závět, že to bude on, kdo bude terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí. To však žalobce podle žalovaného neprokázal. Žalobce totiž dosud nemohl na Ukrajině utrpět vážnou újmu, neboť na území České republiky přicestoval v roce 2010 za prací a již neodcestoval. Žalobce pochází z Oděsy, kde žije jeho manželka, syn s rodinou a rovněž dcera. Oděsa je od Luhanské a Doněcké oblasti značně vzdálená. V minulosti zde sice probíhaly nepokoje, ale v současné době je situace již klidná. Obyvatelstvo na Ukrajině se navíc může volně přemisťovat, žalobce tudíž může využít ochrany v jakékoliv jiné části země. Jiné závažné faktory pro udělení mezinárodní ochrany žalovaný v žalobcově případě neshledal. Co se týče osobních vazeb žalobce k České

republike, žalovaný podotýká, že v průběhu řízení žalobce o žádných blízkých vazbách k občanům České republiky nehovořil.

Pokud jde o žalobcovu ruskou národnost, pak žalovaný uvádí, že dle statistických údajů tvoří Rusové 17,3% obyvatelstva Ukrajiny, žalobce tedy není v nijak výjimečné situaci. Navíc je ukrajinským státním občanem a hovoří jak rusky, tak ukrajinsky. Ze shromážděných zpráv ani ze zpráv přednesených žalovaným přitom nevyplývá, že by docházelo k cílenému znevýhodňování osob ruské národnosti.

K cizojazyčné judikatuře, na niž žalobce odkazuje, žalovaný uvádí, že se touto zabýval NSS v již výše zmiňovaném rozsudku ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014-26, a situaci v somálském Mogadišu označil za nerelevantní pro současnou situaci na Ukrajině.

Co se týče námitky nuceného odvodu, žalovaný poukázal na skutečnost, že prezidentský dekret zavádí brannou povinnost pro všechny zdravé muže ve věku mezi 18-25 lety. Mobilizace se pak dotýká zdravých mužů do věku 60 let. Vzhledem k žalobcovu věku se jej tedy branná povinnost netýká. Navíc i v případě, že by se žalobce mobilizace dotýkala, nejednalo by se o azylově relevantní důvod. Požadavek státu na výkon vojenské povinnosti je legitimním požadavkem státu na své občany, směřující k obraně státu v případě ohrožen, a občané jsou povinni mu vyhovět.

Informace Ministerstva zahraničí Velké Británie byly dle žalovaného určeny britským občanům, které vyzývala ke zvýšené opatrnosti v případě pobytu na Ukrajině. To stejné platí i v případě zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA. Světová media a lidskoprávní organizace stejně jaké česká informují o situaci ve východních regionech. Stejně tak nelze tvrdit, že mírová jednání již zkrachovala, jelikož stále pokračují.

K námitce chybějícího data na žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný uvádí, že jde pouze o zřejmou chybu v psaní. Oba ve spise založené originály jsou datem opatřeny (26. 1. 2015), stejně tak je datum vydání rozhodnutí uvedeno v žalobcem podepsaném protokolu o předání rozhodnutí. Rozhodnutí je snadno identifikovatelné pomocí čísla jednacího. Žalovaný je přesvědčen, že tento nedostatek nezakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost.

Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podal dne 12. 11. 2014 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, ve které uvedl, že je ukrajinským státním příslušníkem ruské národnosti, křesťanského vyznání. Na Ukrajině žil v Oděse, nikdy nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace. Je ženatý a má dvě dospělé děti, jeho rodina žije na Ukrajině. Nikdy proti němu nebylo vedeno trestní stíhání. Na Ukrajině má nárok na starobní důchod, tento však nepobírá, stejně tak žádnou jinou sociální dávku. Jeho zdravotní stav je dobrý. V Čechách žije od roku 2003, na Ukrajině byl naposledy v roce 2010. O mezinárodní ochranu žádal, protože mu končí vízum. Chtěl by raději žít v České republice, protože zde může klidně spát. Na Ukrajinu se bojí vrátit, protože je tam válka. Ve městech se střílí a lidé se bojí po setmění vyjít ven.

V průběhu pohovoru žalobce doplnil, že v České republice se živil jako stavební dělník. Pracoval přes prostředníka, jímž byl ukrajinský mafián. Tento člověk pro něj vše zajišťoval – zajišťoval mu ubytování i povolení k pobytu. Také s ním chodil po úřadech a překládal mu. Zda měl povolení k pobytu a případně jaké, to žalobce neví. Plně v tomto důvěřoval mafiánovi. Na Ukrajinu se žalobce nechce vrátit, neboť se obává pronásledování.

Budou ho pronásledovat jednak jako Rusa a jednak jako Ukrajince. Dále se obává toho, že bude i přes svůj věk nucen narukovat do ozbrojených složek, nemohl by však nikoho zabít.

Podle správního spisu pro posouzení žádosti žalovaný shromáždil jako podklady pro vydání rozhodnutí zprávu zvláštní pozorovací mise OBSE na Ukrajině ze dne 23. 4. 2014, zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 16. 9. 2014 a ze dne 19. 9. 2014, zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky z července 2014 o posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině ze dne 1. 7. 2014, informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 16. 4. 2014 o aktuální bezpečnostní, politické a ekonomické situaci na Ukrajině, ze dne 29. 5. 2014 o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a ze dne 1. 8. 2014 o politické situaci na Ukrajině, možnosti přestěhování se v rámci Ukrajiny a dalších tématech a výpis z Infobanky ČTK ke dni 19. 12. 2014.

Dne 6. 1. 2015 žalobce podepsal protokol o seznámení se s podklady rozhodnutí, přičemž nenavrhoval žádné jejich doplnění. Dne 26. 1. 2015 bylo vydáno rozhodnutí, které je nyní napadeno správní žalobou.

Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).

Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, který vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu, se na nyní posuzovaný případ nepoužije. Členské státy Evropské unie jsou povinny výše uvedenou povinnost transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 směrnice). Podle čl. 52 odst. 1 věty druhé směrnice se žádosti o mezinárodní ochranu podané do 20. 7. 2015 řídí právními a správními předpisy přijatými podle směrnice 2005/85/ES. Směrnice 2005/85/ES přitom povinnost zajistit soudní přezkum rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu neobsahovala.

Protože doposud nebyly do českého právního řádu promítnuty požadavky čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek směrnice přímý účinek. Jelikož však žádost o mezinárodní ochranu byla v této věci podána dne 12. 11. 2014, směrnice 2013/32/EU na toto řízení (včetně přezkumného řízení soudního) nedopadá. Na věc tak *rationae temporis* dopadá směrnice 2005/85/ES, která neukládá členským státům povinnost zajistit soudní přezkum rozhodnutí podle stavu ke dni vydání rozhodnutí soudu. Plně se tak prosadí § 75 odst. 1 s. ř. s.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu platí: „*Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*“

Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu platí: „*Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje [...] c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, [...]*“

K jednotlivým námitkám uvedeným v žalobě a jejím doplnění soud uvádí:

Obecná tvrzení žalobce, že v řízení byl porušen § 3 správního řádu a ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14b doprovázená parafrází textu těchto ustanovení zákona, nejsou žalobním bodem ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Dle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. „*Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobkyně odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“* (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená obecná tvrzení žalobce nedostála, neboť jde pouze o citaci ustanovení právních předpisů, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá. Jelikož soud tato tvrzení nepovažoval za žalobní bod, vyzval žalobce k doplnění žaloby.

Žalobce pak v doplnění žaloby předně brojil proti závěru žalovaného o bezpečnosti Ukrajiny. Nesouhlasí s tvrzením, že na Ukrajině neprobíhá vnitrostátní ozbrojený konflikt, ani se žalovaným tvrzenou klidnou situací v Oděse. Podklady rozhodnutí považuje za zastaralé a nedostatečné.

Žalovaný ve svém posouzení politicko-bezpečnostní situace v zemi původu žalobce vycházel z materiálů vyjmenovaných výše v části konstatující správní spis. Podle názoru soudu se v daném případě jednalo o zdroje přiměřeně aktuální a obsahově dostatečné. Při rozhodování o aktuálnosti zdrojů je třeba mít na paměti, že správní orgán může rozhodovat pouze na základě ověřených objektivních zdrojů, jejichž aktualizované zprávy nemusí být v době rozhodování o žádosti k dispozici. Tuto neaktuálnost je možno zhojit použitím výpisu z Infobanky ČTK, jak učinil žalovaný. Výpis je uzavřen ke dni 19. 12. 2015, přičemž poslední zpráva je ze dne 4. 12. 2014. Vzhledem k datu vydání rozhodnutí má soud za to, že podklady rozhodnutí byly dostatečné. Žalobce přitom při seznámení s podklady shromážděnými pro rozhodnutí jejich neaktuálnost nenamítal a nežádal ani jejich doplnění. Žádné důkazy pak nenavrhl ani v žalobě, respektive v jejím doplnění. Z žaloby není zřejmé, zda odkazy na zdroje, které jsou v doplnění žaloby uvedeny v poznámkách pod čarou, má soud považovat za

důkazní návrhy. Tato forma je typická pro psaní studijních, kvalifikačních či odborných prací, nikoliv pro sepsání žalob a dalších podání ve věci samé advokátem. O řádně uplatněný důkazní návrh jde pouze tehdy, je-li z textu podání zřejmé (nepochybné), že účastník navrhuje provedení označené listiny k důkazu. To nelze z doplnění žaloby ze dne 13. 3. 2015 dovodit. I kdyby bylo možno poznámky pod čarou obsahující pouze odkazy na zahraniční webové stránky považovat za důkazní návrhy, soud je neprovedl, neboť má takové doplňování dokazování za nadbytečné. Žalovaný totiž podle názoru soudu, jak již bylo uvedeno shora, shromáždil dostatek relevantních, přiměřeně podrobných a aktuálních informací jak o obecné politicko-bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce, tak i o situaci v Oděse, kde žije žalobcova rodina.

Soud nesouhlasí ani se žalobními námitkami směřujícími proti nedostatečnému zhodnocení možnosti udělení doplňkové ochrany. Zdejší soud se k situaci na Ukrajině v rámci své rozhodovací činnosti opakovaně vyjadřoval a i nadále zastává názor, že hrozba zásahu ze strany vládních či separatistických ozbrojených složek skutečně nehrozí na celém území Ukrajiny, ale týká se pouze určitých problematických částí (zejm. na východě země). V ostatních částech země nebezpečí ozbrojeného konfliktu nehrozí. Objektivně přitom není vzhledem k rozloze území Ukrajiny vyloučen přesun z nepokojných oblastí do oblastí konfliktem zcela nezasažených. Za vážnou újmu spočívající v ohrožení života či lidské důstojnosti z důvodu vnitřního ozbrojeného konfliktu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu přitom nelze považovat situaci, pokud se místům ohroženým či postiženým ozbrojeným konfliktem lze vyhnout v rámci vnitrostátního přesunu. Soud musí v tomto ohledu souhlasit s argumentací žalovaného, že situace v zemi původu žalobce nepředstavuje důvod pro udělení doplňkové ochrany, neboť žalobce je původem z oděské oblasti, tedy regionu, jenž je z hlediska ozbrojených konfliktů bezpečný. Přestože zde v prvním pololetí roku 2014 došlo k několika útokům, tak v době vydání rozhodnutí již byla tato oblast bezpečná, a to i pro žalobce, který své obavy dává do souvislosti se svou ruskou národností.

Soud se také neztotožnil s žalobním tvrzením namítajícím vnitřní rozpornost rozhodnutí, které má spočívat v náhledu na konflikt v zemi žalobcova původu. Žalobce namítal, že žalovaný nejprve tvrdí, že na Ukrajině žádný konflikt není, aby posléze uvedl, že se konflikt týká pouze dvou částí země. Žalovaný ovšem nikde v rozhodnutí nepopíral skutečnost, že v jistých částech Ukrajiny probíhá ozbrojený konflikt. Tento konflikt však nepovažoval za mezinárodní či vnitřní ozbrojený konflikt ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Nejde totiž o totální konflikt, tj. o situaci, při které již pouhá přítomnost osoby na území této země nebo regionu ji vystavuje reálnému nebezpečí ohrožení života a tělesné integrity (srov. usnesení NSS ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17). Za této situace bylo povinností žalobce prokázat dostatečnou míru individualizace, tj. že on osobně by pravděpodobně byl vystaven jako civilista útoku v rámci probíhajícího ozbrojeného konfliktu. Potřebná míra individualizace je naplněna zpravidla tehdy, když žalobce již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy, nebo pokud ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu země původu, ve kterém skutečně žalobce pobýval, a nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země, nebo pokud jsou u žalobce dány jiné faktory (osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že se žalobce stane terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 158/2015 – 24). Žalobce nicméně nehovořil o tom, že by v minulosti utrpěl na území vlasti

vážnou újmu, nebo jí byl aspoň vystaven. Žalobce dále pochází z poměrně bezpečné části Ukrajiny, má tam manželku i děti. Mohl by se tedy do tohoto místa vrátit, aniž by byl stížen významnější měrou nepříznivými politicko-ekonomickými dopady současného vývoje událostí. Žalovaný tedy správně dovodil, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Žalobní bod je nedůvodný.

Žalobce dále poukázal na fakt, že v případě návratu do země původu hrozí, že bude odveden do armády na základě branné povinnosti. Tato námitka však nemůže být důvodná již proto, že se žalobce narodil dne 23. 7. 1953 a v době rozhodování žalovaného mu bylo 61 let. Z veřejné přístupných zdrojů je obecně známo, že branná povinnost zavedená na Ukrajině se netýkala věkové kategorie, do které patří žalobce, ale šlo o muže podstatně mladší. Nadto nelze ani přehlédnout, že v únoru 2015 bylo uzavřeno stranami konfliktu na východě Ukrajiny příměří. Přestože i po uzavření příměří docházelo ke střetům („přestřelkám“), šlo o incidenty nižší intenzity. Z uvedených skutečností plyne nedůvodnost tvrzení žalobce o hrozbě vážné újmy způsobené odvedením do armády.

Žalobce dále namítal, že ačkoliv v zemi jeho původu žijí jeho příbuzní, on si vytvořil silné osobní a sociální zázemí v České republice. V případě nuceného návratu do země původu by tak došlo k vážnému narušení jeho osobního života. Žádné konkrétní skutečnosti však žalobce netvrdil a ani nevyplynuly ze správního spisu. Soud je tudíž nemohl blíže posoudit. Nebylo přitom ani na místě vytýkat žalovanému, že tyto skutečnosti sám nezjišťoval. Jak totiž vyplývá z ustálené judikatury NSS, povinností žadatele o azyl je tvrdit skutečnosti, na základě nichž mu má být azyl udělen. Toto tvrzení žadatele není možné nahradit žádným postupem žalovaného. Správní orgán totiž nemůže a není ani povinen domýšlet azylově relevantní důvody, které žadatel o azyl ve skutečnosti neuplatnil, a poté o nich provádět rozsáhlé dokazování. V řízení o azyl je správní orgán povinen zjistit skutečný stav věci v rozsahu důvodů, které žadatel o azyl v průběhu řízení uvedl (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 5. 2005, č. j. 1 Azs 281/2004).

Žalobce dále namítal, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, jelikož neobsahuje datum vyhotovení. Tento argument podpořil citací rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 3. 2010, č. j. 8 Ca 272/2008 – 49. Soud tuto námitku shledal nedůvodnou.

Datum vyhotovení je skutečně uvedeno mezi náležitostmi písemného vyhotovení rozhodnutí podle § 69 odst. 1 správního řádu. Pokud tedy žalobce obdržel stejnopis rozhodnutí, který tímto datem opatřen nebyl (kopie, kterou žalobce přiložil k žalobě, tomu nasvědčuje, neboť datum vyhotovení rozhodnutí neobsahuje a obsahuje toliko údaj o tom, kdy dané rozhodnutí nabylo právní moci), jde o postup vadný. Tato vada však nemá vliv na zákonnost samotného žalobou napadeného rozhodnutí, natož aby působila jeho nepřezkoumatelnost. Jak však uvedl NSS ve svém rozsudku ze dne 16. 6. 2011, č. j. 7 As 23/2011-82, jímž zrušil žalobcem citované rozhodnutí Městského soudu v Praze, neuvedení data vyhotovení rozhodnutí je nepochybně nezákonností, ne však nezákonností, jež by nutně vedla ke zrušení rozhodnutí. „*Smyslem a účelem data vyhotovení je ukázat, ve kterém okamžiku se „pro domo“ (tedy uvnitř správního orgánu a pro jeho vnitřní účely) fakticky završil rozhodovací proces správního orgánu, tj. kdy byly zformulovány názory na skutkové a právní otázky, jež jsou předmětem správního rozhodnutí do jeho textu. Význam data vyhotovení rozhodnutí je však výrazně menší než význam data jeho vydání. Tím je s ohledem na § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu den předání stejnopisu písemného vyhotovení*

rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám, přičemž na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy "Vypraveno dne". Teprve vydání rozhodnutí má totiž účinky vně správního orgánu v tom smyslu, že jím je správní orgán dále zásadně vázán.“ (viz výše citovaný rozsudek NSS) Nadto originály žalobou napadeného rozhodnutí, jež byly založeny ve správním spise, datem vyhotovení opatřeny byly. Stejně tak na protokolu o předání rozhodnutí o žalobcově žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jež žalobce při předání rozhodnutí podepsal, je uvedeno datum vyhotovení rozhodnutí uvedeno.

Soud uzavírá, že žalobce se svými námitkami neuspěl. Jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Žalobci byl usnesením ze dne 10. 3. 2015, č. j. 49 Az 28/2015 - 20, ustanoven zástupcem JUDr. Maroš Matiaško, LL.M., advokát, který soudu dne 31. 12. 2015 sdělil, že z důvodu pozastavení výkonu činnosti advokacie převzal zastoupení Mgr. Filip Shmidt, LL. M., advokát se sídlem Helénská 1799/4, 120 00 Praha 2. Odměnu ustanoveného zástupce proto soud přiznal zastupujícímu advokátovi, a to ve výši na 8.228,- Kč. Tato částka je odměnou za dva úkony právní služby po 3100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu (doplnění žaloby) – § 7, § 9 odst. 4 písm. d), a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], k čemuž byla přičtena paušální částka jako náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, to vše zvýšeno o částku odpovídající 21 % DPH. Uvedená částka bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. srpna 2016

Mgr. Jitka Z a v ř e l o v á, v. r.
soudkyně

Za správnost vyhotovení:

Vlasáková